

Любовна гра орлів

Волт Вітмен

Йду шляхом, що ліг над річкою (то — моя ранкова прогулянка,
то — відпочинок мій).

І раптом в прозорості неба мурмотання почув дивне, я уздрів там
орлину ласку, —

Стрімке, спрагле єднання під високими небесами, —

Зсудомлені гострі кігті, вирування живого колеса — там, угорі.

Б'ють чотири крила, два дзьоби стримлять гостро — у шалено
звихрену масу їх, у зливов
ласки поєднано.

У чергуванні чекань мерехтять карколомні петлі й прямовисні
стрімкі падіння.

Та раптом вони залякнуться, у раптовому зціпенінні захитаються
над рікою.

Птахи висять непорушно у знеможеній тій рівновазі, а потім —
розводять кігті, розділяються для польоту.

І ширяють неквапно — дужі в навісні шляхи самотійні.

У гонитві — кожен за власним.

Переклад В. Коротича